

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. V.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2018, č. j. MV-143058-5/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2019, č. j. 30 A 60/2018 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 2. 2018, č. j. MV-143058-5/SO-2017, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 7. 9. 2017, č. j. OAM-3110-13/DP-2017, kterým podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území z důvodu jiné závažné překážky v pobytu žalobce na území státu. Žalovaná posoudila aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, přičemž vycházela také z nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017 (dále jen „nařízení“) a hodnotící zprávy Evropské komise č. COM(2015) 905 final (dále jen

„hodnotící zpráva“) a konstatovala, že nadále netrvá důvod spočívající v objektivní překážce bránící žalobci vycestovat z území České republiky, pro kterou mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Na Ukrajině totiž v mezidobí došlo k celkovému zlepšení bezpečnostní situace, které mimo jiné vedlo k vydání předmětného nařízení, jež je pro žalovanou závazné. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47, a konstatovala, že zákon správnímu orgánu prvního stupně neukládá povinnost posoudit přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tak podle žalované v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přičemž svými dopady odpovídá relevantním okolnostem případu.

[2]Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 13. 11. 2019, č. j. 30 A 60/2018 - 58, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Konstatoval, že posouzení žalobcovy žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem strpění se řídilo ustanovením § 43 ve spojení s § 33 zákona o pobytu cizinců, resp. posouzením naplnění zákonem stanovených podmínek pro vydání předmětného povolení. Ačkoli žalovaná podle krajského soudu nesprávně použila i § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců k zamítnutí žádosti žalobce, takový postup v posuzovaném případě nemohl mít za následek nesprávné právní posouzení věci, přičemž v této souvislosti soud odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87. Pokud by totiž žalovaná správně použila § 43 ve spojení s § 33 zákona o pobytu cizinců, byl by výsledek projednání žalobcovy žádosti zcela totožný. K námitce přetrvávajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině krajský soud konstatoval, že žalovaná při posuzování věci vycházela z nařízení, hodnotící zprávy a informace Ministerstva zahraničních věcí, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 11. 2016 s názvem Ukrajina - Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby. Z uvedených podkladů mimo jiné vyplynulo, že se ozbrojený konflikt na Ukrajině soustředil pouze k tzv. linii dotyku. Žalobce se současně nemusí vracet do místa svého předešlého bydliště v Doněcké oblasti, ale může se usídlit v jiné části vlasti. Následně krajský soud konstatoval, že žalovaná ani správní orgán prvního stupně nepochybily, pokud neposoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, jelikož jim zákon o pobytu cizinců takovou povinnost neukládá.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že zákonné podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění splnil vzhledem k nadále probíhajícímu ozbrojenému konfliktu na Ukrajině. Následně zdůraznil, že pochází z Doněcké oblasti, tedy nedaleko od tzv. linie dotyku, kde stále dochází k ozbrojeným střetům, a doplnil, že Ministerstvo zahraničních věcí do této oblasti dokonce nedoporučuje českým občanům vůbec cestovat. Žalovaná a krajský soud však při hodnocení bezpečnostní situace nesprávně vycházely z nařízení, které toliko zavedlo bezvízový styk České republiky s Ukrajinou. Dále stěžovatel namítl, že v Doněcké a Luhanské oblasti je v porovnání s dalšími částmi Ukrajiny zásadní jazyková a kulturní bariéra, jelikož se zde nemluví ukrajinským, nýbrž ruským jazykem. Pokud by se tedy

pokračování

přestěhoval do jiné oblasti, byl by pravděpodobně diskriminován vzhledem k neznalosti ukrajinského jazyka. Stěžovatel dále namítl, že se žalovaná ani krajský soud nezabývaly přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ačkoli tak vzhledem k námitce stěžovatele měly učinit, a v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2018, č. j. 4 Azs 205/2018 - 27, a ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[4]Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že stěžovatel v průběhu správního řízení obavy z jazykové diskriminace v ostatních částech Ukrajiny nenamítal. K bezpečnostní situaci na Ukrajině dále odkázala na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně v řízeních o správním vyhoštění či mezinárodní ochraně konstatoval, že zde neprobíhá tzv. totální konflikt, který by každého civilistu pobývajícího na území Ukrajiny vystavoval reálnému nebezpečí závažné újmy. Odmítla také námitku stěžovatele stran chybějícího posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ke kterému podle žalované není ze zákona povinna. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaná navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6]Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle těchto ustanovení „*kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení,*“ nebo „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[7]Stěžovatel namítá, že v případě návratu do jiné části Ukrajiny mu hrozí diskriminace zapříčiněná jeho neznalostí ukrajinského jazyka. Ze správního a soudního spisu však vyplývá, že předmětnou námitku stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, a proto se jí Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat.

[8]Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.*“

[9] Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.*“

[10] Stěžovatel namítl, že žalovaná i krajský soud nesprávně posoudily bezpečnostní situaci na Ukrajině. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil se závěrem žalované, že nařízení ve spojení s hodnotící zprávou prokazují změněnou politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Obdobnými skutečnostmi se současně Nejvyšší správní soud zabýval například již v usnesení ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, podle kterého „*na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ (obdobně viz usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Azs 199/2019 - 30, či ze dne 5. 9. 2018, č. j. 4 Azs 170/2018 - 30). Výše uvedené současně platí tím spíš, pokud se otázka aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině v řízení o mezinárodní ochraně posuzuje zásadně přísněji. Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil také se závěrem krajského soudu, že se stěžovatel mohl usídlit v jiné části země, měl-li obavy z návratu do Doněcké oblasti. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaná i krajský soud se dostatečně zabývaly současnou situací na Ukrajině a své závěry dostatečně odůvodnily.

[11] V posuzovaném případě je dále zřejmé, že předmětné důvody, na základě kterých stěžovatel získal vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, odpadly v době před podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v takovém případě není důvod k tomu, aby bylo stěžovateli za tímž účelem vydáno povolení k dlouhodobému pobytu.

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že se žalovaná ani krajský soud dostatečně nezabývaly přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví.*“ Podle § 43 zákona o pobytu cizinců však správní orgán není povinen zabývat se při vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění přiměřeností dopadů takového rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Výše uvedené však nezbavuje žalovanou ani krajský soud povinnosti zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí vzhledem k námitce stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53), jako tomu bylo i v projednávané věci.

[13] Žalovaná k tomu v odůvodnění rozhodnutí pouze konstatovala, že její výrok odpovídá relevantním okolnostem případu, krajský soud se otázkou přiměřenosti vůbec nezabýval.

pokračování

Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost obou rozhodnutí. Nejvyšší správní soud totiž již v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26, uvedl, že „*smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány. Proto je námitka stěžovatele - byť ve svém jádru opodstatněná - nedůvodná.*“ Z obsahu správního spisu ani z tvrzení stěžovatele přitom nevyplývají žádné okolnosti, pro které by bylo možné neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění považovat z hlediska soukromého a rodinného života stěžovatele za nepřiměřené.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný ani nepřezkoumatelný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[16] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť neprodleně po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení přikročil k jejímu meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu